

ИЗЛОЖБИ

ЗБОР • ДВА ЗА ОПАСНИТЕ ВРСКИ

За изложбата со поднаслов "Уметноста на нашето време - по 85"

"Опасни врски" е изложба што беше отворена во МСУ - Скопје на 12 април. Учесници на оваа изложба се шест автори од т.н. "средна генерација македонски уметници": Томе Аџиевски, Антони Мазневски, Благоја Маневски, Станко Павлески, Исмет Рамиковиќ и Јован Шумковски, на кои метролошка поддршка им дадоа четири критичари, исто така, од "низната генерација" - Лилјана Неделкова (автор на проектот), Марика Бочварова-Плаевска, Зоран Петровски и Захаринка Алексоска-Бачева.

Оваа амбициозно замислена изложба има цел да понуди "поинаков агол на гледање и соочување со стварноста", со светот што е преполн со парадокси. Но овој "поинаков агол" во случајов не значи конкретно или директно критичко (и ангажирано) дејствување, туку "иронично-провокативна определба за

позицијата на игнорирање, повлекување, отфрлање, отстапување..." (Л. Неделковска) На оваа определба можеби најмногу укажува насловот на проектот на Благоја Маневски "Понекогаш се чувствувам среќен", составен од шест шарени (клич)слики на црвен сид на кои веднаш се "лепи" погледот, а пред нив се поставени шест црни столчиња со површини за седење исполнети со вода. Иако насловот побудува оптимизам, забележлива е опасноста што веднаш се демне: ако седнете да размислувате

сериозно за изложените уметнички дела, може да си го натопите задникот (непријатна реалност). Антони Мазневски, пак, иронизира со ставот дека уметникот е ангажиран дури и преку насликаните "цветови" (црно-бели хаотични спирали). Јован Шумковски во "Домашно-странска продукција" го поставува гледачот во центарот на филмот зад филмското платно укажувајќи на претставата за филмот како на "реалноста што ни се случува". Инсталацијата "Жетва" Исмет Рамиковиќ ја изведува во голем изложбен празен простор во кој доминираат снопите од информации (направени од ролни од весници) поставени на piedestal.

Томе Аџиевски "Азил Азил" го продолжува проектот "Архитектура на агесијата", кој е составен од фотографии на членовите на неговото семејство што "се уште ќе живеат во Македонија со цел јавно да го констатира нивниот број". Станко Павлески ја упатува својата "Ненапишана книга до посредвачот", кон критичарите, галеристите,

историчарите на уметноста, теоретичарите, кои ги поканува да "излезат од своите кабинети и да видат што се случува во ателијата на уметниците". Се наметнува прашањето дали овие автори со своите дивергентни и "интровертни" проекти сакаат да укажат на потребата за соочување со онаа вистинска реалност во која фактите не постојат само за да бидат приспособени кон теоријата, туку во која теоријата треба да ги одразува фактите.

Маја ЧАНКУЛОВСКА

БИЕНАЛЕ НА АРХИТЕКТУРА

Тивко создавање во урбаниот хаос

Како да го преживееш денови во средина каде што важи слојанови: Пешаци на улица, коли на шројшор!

Во рамките на БИМАС 2002 покрај регуларните изложби, беа одржани и две работилници и трибини под водство на д-р Кокан Грчев. "Урбан хаос: културата на просторот - културата и просторот" беше насловот на трибините на кои беа изложени и искуствата од работилниците насловени "Тивко создавање", а еден од проблемите беше и недостатокот од архитектонска критика.

работилниците

Иако беа од отворен карактер, работилниците им го привлекоа вниманието само на студентите по архитектура, наспроти планираното учество на истакнати архитекти ("Фактички целиот работен дел помина во дружење со студентите" - Кокан Грчев). Како медијатор на првата се појави режисерот Дарко Митревски, кој со музички спот демонстрира ново видување на постојната безлична и незабележлива архитектура и урбаност. Како може да се искористи постојната неестетизирана градба за градење нови архитектонски (виртуелни) решенија "архитектура од архитектура" (Кокан Грчев). Тивкото создавање 2 не беше во функција на естетизација на можностите што ги нуди градот, туку агресивна узурпација во вид на продолжен кафеански простор на тротоарите, популаризација на анонимната архитектура настаната покрај киосците, трафиките, која е од пластични просирни фолии што личат на шатори за кампување. Илузијата за "привременост" на објект со капацитет за 200 гости и монтирани радијатори произлегува од непостојаноста на нестандартниот градежен материјал со кој му се дава привремен карактер на објектот. Филмот што беше изработен лоцирајќи ги ваквите примери и фотографии изложени во МГС, покажа дека свеста за лоцирање на ваквите проблеми од страна на студентите-

